

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 569, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 13, Lester Young, deel 1. Prez, zoals Billie Holiday hem noemde omdat ze hem de president over alle tenorsaxofonisten vond, Lester Young had in 1953 opnieuw meegedaan aan de jaarlijkse Jazz at the Philharmonic tour van Norman Granz, had niet met JATP zoals in '52 ook Nederland bezocht, maar van de Amerikaanse toernee hoorden we als laatste opnamen in zijn laatste hoofdstuk voor tijdvak 1948-'53, Hartford, Connecticut, mei van dat jaar, ~~was~~ "Lester leaps in", dat was in Jazzgeschiedenis 398, die 15 juli 1988 werd uitgezonden. En wat ik in het vorige hoofdstuk bij Billie Holiday vergat: voor dat tijdvak '48-'53 was zij voor het laatst te horen in deel 403 van 26 augustus '88 met "God bless the child" uit een TV-programma, ~~was~~ ^{die} 16 oktober 1953. Lester Young. In '53 was hij depressief, vond ondanks het behalen van top-posities in allerlei jazzpolls, dat men hem vergeten was. Toch al een stevig gebruiker van heavy weed en gin, zocht de uiterst sensitieve musicus de vlucht in nog meer alcohol, met alle gevolgen van dien. U zult het merken, helaas, in dit laatste hoofdstuk met Prez, hij overleed niet lang voor Billie Holiday in 1959, nog geen 50 jaar oud, hij werd geboren in Woodville, Mississippi, 27 augustus 1909, hetzelfde jaar als collega Ben Webster. Lester Young stond onder plaatcontract bij Norman Granz, voor zijn Norgran-label deed ~~was~~ op 11 december '53 een session met Jesse Drakes-trompet, 1926 geboren en hij speelde toen al vijf jaar bij Young. De pianist is Gildo Mahones, 1929, die na zijn militaire diensttijd in '53 bij dit kwintet gekomen was, zijn tweede professionele job. Op bas Gene Ramey, Texas 1913, maar vooral geassocieerd met Kansas City en Jay McShann, op drums Connie Kay, later bij het Modern Jazz Quartet. Dit was het vaste quintet van Lester Young. Die prachtig sonoor speelde in de Jack Lawrence ballad "Tenderly".

CD

Lester Young: Tenderly (Lawrence, Gross)

3 - 3:27 - Verve 849 363-2

"Tenderly", voor Norgran, NYC, 11 december 1953. De tweede session met dit kwintet was op 10 december 1954 toen bassist John Ore, Gene Ramey was opgevolgd. Lester Young kende de teksten van de songs die hij speelde, het is zeer duidelijk in zijn interpretaties te horen, en wat dat aangaat heeft bijvoorbeeld Miles Davis veel van hem geleerd, zoals Davis ook vaak in interviews zei. Luistert u naar Harold Arlens "Come rain or come shine".

plaat Lester Young: Come rain or come shine (Arlen, Mercer)
1/2 - 3:10 - Verve VE 2-2538

Harold Arlen's "Come rain or come shine", en de tekst die Prez zo goed kende was van Johnny Mercer. Nu een eigen stuk van Lester Young: "Kiss me again".

zelfde Lester Young: Kiss me again (Lester Young)
2/1 - 5:15 - idem

"Kiss me again" van Prez zelf. Hierna Duke Ellington's "It don't mean a thing, if it ain't got that swing".

zelfde Lester Young: It don't mean a thing (Duke Ellington, Mills)
2/2 - 4:35 - idem

"It don't mean a thing, if it ain't got that swing". ~~###~~
~~#####~~ Een stijlkenmerk van Lester Young zoals een snel en snel-stijgend figuurtje, is letterlijk overgenomen door zijn navolgers, Stan Getz voorop. John Ore speelde zijn solo in vieren, misschien dat later Thelonious Monk ^{daarom} hem wilde hebben, zoals Connie Kay precies dat 'titty-boom, titty-boom'-ritme speelde dat Prez graag achter zich wilde horen, en zich mogelijk daardoor voor John Lewis bij het Modern Jazz Quartet kwalificeerde. Als laatste uit deze session nu van Jimmy McHugh met tekst van Dorothy Fields: "I'm in the mood for love".

zelfde Lester Young: I'm in the mood for love (McHugh, Fields)
2/3 - 3:30 - idem

"I'm in the mood for love", voor Norgran in NYC, 10 december 1954. In het vaste Lester Young Quintet: Jesse Drakes-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Gildo Mahones-piano, John Ore-bas, Connie Kay-drums. Tenslotte nu het eerste stuk van de vier die ik koos uit de session op 1 december 1955 met een door Norman Granz uitgezochte formatie. De onvolprezen Harry 'Sweets' Edison op trompet, toen pas 40 jaar, en in de ritmesectie Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, zij vormden het Oscar Peterson Trio, plus drummer Buddy Rich. Lester Young speelde het tientallen keren bij de oude Count Basie Band, want het was de eind-tune: "One o'clock jump".

CD

Lester Young: One o'clock jump (Basie)
1 - 5:19 - Verve 849 363-2

"One O'clock jump", voor Norgran in NYC, 1 december 1955 met Harry 'Sweets' Edison-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Buddy Rich-drums. Dit stuk en het eerste kwamen uit een Verve CD in het 7-CD-pack 'Verve Jazz Box' met 17 verschillende vocalisten, solisten en bands, waarbij 5 stukken met Prez, Volgende keer dus nog drie stukken uit deze session, plus één van een maand later. Dit was Jazzgeschiedenis 569, MdR.

Alind vorig jaar verschenen.

□ □ □ □ □

NA 217 552

30:50

mult. 03.12.91